

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy a v právní věci žalobce: **ZELKO, spol. s r. o.**, se sídlem Zbožská 1729, Nymburk, zast. JUDr. Miroslavem Janstou, advokátem, se sídlem Těšnov 1, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Nymburk, se sídlem nám. Přemyslovců 163/20, Nymburk, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2006, č. j. 5 Ca 215/2005 - 113,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Přípisem ze dne 23. 10. 2000 Katastrální úřad v Nymburce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) vyrozuměl v souladu s § 8 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, žalobce o opravě chybných údajů v katastru nemovitostí. Zjistil totiž, že pozemek parc. č. 1041/1 k. ú. Nymburk, jehož vlastníkem je žalobce, je evidován s chybnou výměrou; chybný je i zakres vlastnické hranice v katastrální mapě. Chyba ve výměře a v zákresu vlastnické hranice přitom vznikla při zápisu geometrického plánu z roku 1975, ve kterém došlo k dělení parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk a vyhotovitel nesprávně určil výměru zbytkové parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk. Chyba výměry a zákresu byla opravena tak, že parcela č. 1041/1 k. ú. Nymburk bude nadále v katastru nemovitostí evidována s výměrou 5710 m² namísto původních 9975 m².

S opravou žalobce nesouhlasil. Správní orgán prvního stupně pak dne 23. 1. 2002 rozhodl o tom, že nesouhlas s provedenou opravou výměry a zákresu vlastnické hranice parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk v katastrální mapě je neoprávněný a tato pozemková parcela bude nadále v katastru nemovitostí evidována s výměrou 5710 m² a se zákresem vlastnické hranice tak, jak je zobrazen v katastrální mapě a v záznamu podrobného měření změn č. 2216.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal; jeho odvolání Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze (žalovaný) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2002 pod č. j. O-19/158/2002/4/Pav, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že správní orgán prvního stupně nejdříve rozhodl o opravě zákresu vlastnické hranice parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk v katastrální mapě a toto doložil záznamem podrobného měření změn (ZPMZ) č. 2216, přičemž oprava zákresu vlastnické hranice mezi předmětnou parcelou č. 1041/1 k. ú. Nymburk a parcelou č. 1031 k. ú. Nymburk byla provedena v souladu s jejím závazným geometrickým určením, které je dáno v ZPMZ č. 104 a geometrickém plánu č. 24668-001-75 na zaměření sídliště v Nymburce, který byl zapsán do předchozí evidence nemovitostí pod položkou výkazu změn č. 164/78. K chybě zákresu vlastnické hranice v té době došlo nesprávným vnesením bodu č. 3 ZPMZ č. 104 do mapy. K další početní chybě, a to ve výměře parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk došlo u tehdejšího střediska geodézie v Nymburce rovněž při zápisu geometrického plánu č. 24668-001-75 zpracovaného mimo jiné i pro oddělení části pozemku 1041/1 k. ú. Nymburk z tehdejší evidence nemovitosti. Následkem této chyby měl pozemek parcelní číslo katastru nemovitostí 1041/1 k. ú. Nymburk (dále jen „parcela KN“) evidovanou chybnou větší výměru. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně provedl správně výpočet výměry předmětné parcely. Konstatoval, že žalobce jako kupující kupní smlouvou z 28. 6. 1993 uzavřenou se společností BRILIANT - NOVA, a. s. mohl koupit a skutečně koupil pouze parcelu KN tak, jak byla zaměřena geometrickým plánem č. 24668-001-75 na zaměření sídliště v Nymburce, avšak s dříve chybně evidovanou a následkem toho ve smlouvě chybně uvedenou výměrou 9975 m². Tato chyba nebyla zjištěna ani při následném dalším dělení předmětné parcely, byla zjištěna až prvostupňovým správním orgánem při provádění digitalizaci soupisu popisných informací (SPI) v roce 1998. Žalovaný dále konstatoval, že dne 9. 10. 2006 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost Okresního úřadu Nymburk o vyznačení prozatímní správy k pozemku parc. č. 1041/1 k. ú. Nymburk o výměře 4430 m² podle původního pozemkového katastru, vedeného dosud ve zjednodušené evidenci (dále jen „parcela PK“) v souvislosti s majetkoprávním vypořádáním parcel zahrnutých v rámci komplexní bytové výstavby. V této žádosti Okresní úřad Nymburk uvedl, že parcela PK nebyla obsažena v protokolu o přechodu z podniku Fruta Mochov, který zanikl ke dni 31. 3. 1991 bez likvidace, na nástupnickou organizaci BRILIANT - NOVA, a. s. ani na další obchodní společnosti Briliant Mochov, a. s. a Nova Sobotka, a. s. Následně byl správnímu orgánu prvního stupně doručen návrh Města Nymburk ze dne 13. 11. 1996 na zápis parcely PK podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Žalovaný dále konstatoval, že v uvedené kupní smlouvě ze dne 28. 6. 1993 se neuvádí, že by předmětem převodu vlastnického práva byla parcela PK a pokud by tato parcela měla být také předmětem převodu, musela by být ve smlouvě označena s tím, že se jedná o parcelní číslo podle pozemkového katastru (PK). Žalovaný uzavřel, že katastrálnímu úřadu v rámci opravy předmětné chyby v katastrálním operátu nepřísluší řešit žalobcem de facto uplatňovaný vlastnický nárok na část parcely PK zastavěné sídlištěm a evidované ve vlastnictví Města Nymburk, když k řešení případného vlastnického sporu je příslušný pouze soud.

Žalobce podal dne 23. 1. 2003 proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze, ve které popsal způsob jakým nabyl parcelu KN a dosavadní průběh správního řízení. Konstatoval, že první zmínka o parcele PK se objevila až na podzim roku 1996 v dopise Okresního úřadu Nymburk ze dne 7. 10. 1996 adresovaném správnímu orgánu prvního stupně v souvislosti s žádostí o vyznačení prozatímní správy, tj. po více než pěti letech po zrušení státního podniku Fruta Mochov. Podle názoru žalobce tato skutečnost (spolu s dopisem města Nymburk ze dne 13. 11. 1996) nekoresponduje s tím, že žalobce koupil od společnosti BRILIANT - NOVA, a. s. část podniku včetně všech nemovitostí v k. ú. Nymburk. Dodal, že s oběma dopisy měl možnost se seznámit až v průběhu roku 2001. Žalobce pochybuje o tom, že parcela PK existovala, což dovozuje z výpisu listu vlastnictví katastru nemovitostí č. 1590 v k. ú. Nymburk ze dne 13. 5. 1993, na němž není parcela PK zapsána. Pokud by byla, tak by jí žalobce v kupní smlouvě uvedl. Namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu

s ustanoveními zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), zejména s § 3 odst. 1, 2 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a 46 a navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Tato žaloba byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 Ca 36/2003 - 51, odmítnuta s tím, že správní orgán tu rozhodoval v právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů. Městský soud v Praze žalobce současně poučil o tom, že ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci jeho usnesení může podat žalobu u krajského soudu, v jehož obvodu se nemovitost nachází. Žalobce toto usnesení napadl kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2004, č. j. 4 As 25/2003 - 69, zamítl. Ztotožnil se s názorem Městského soudu v Praze, že se v projednávaném případě jedná o právní věc, vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Žalobce se vedle podané kasační stížnosti, řídil i poučením, kterého se mu dostalo v usnesení Městského soudu v Praze, a podal žalobu u Krajského soudu v Praze. V řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (§ 244 a násl.) se domáhal výroku o tom, že nesouhlas žalobce s opravou výměry a zákresu vlastnické hranice parcely KN je oprávněný a že správnímu orgánu prvního stupně se ukládá povinnost evidovat parcelu KN v katastru nemovitostí s výměrou 9975 m² až do doby, než nastane taková skutečnost, se kterou zákon spojuje povinnost katastrálního úřadu provést změnu výměry pozemku.

Krajský soud v Praze věc podle § 104a odst. 2 o. s. ř. předložil věc k rozhodnutí o věcné příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze; neztotožnil se totiž s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v poučení usnesení ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 Ca 36/2003 - 51, že k řízení o této žalobě je příslušný krajský soud. Předmětem řízení v této věci není vklad práva do katastru nemovitostí, ale nesouhlas s opravou výměry a zákresu vlastnické hranice pozemku. Soudem věcně příslušným k řízení je proto okresní soud.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 2. 2004, č. j. Ncp 3630/2003 - 25, rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné okresní soudy, a věc tedy postoupil Okresnímu soudu v Nymburce, který podal dne 10. 2. 2005 návrh zvláštnímu senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů (doplněný dne 18. 4. 2005), rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost, vzniklého ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, mezi Městským soudem v Praze a Okresním soudem v Nymburce, ve kterém tvrdil, že ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný nerozhodoval o vkladu vlastnického práva k nemovitostem ani v žádné jiné věci, která by plynula z občanskoprávních vztahů. Rozhodnutími těchto správních orgánů se neměnily právní vztahy k nemovitostem, rozhodovalo se toliko o evidenci dosavadního vlastníka. Okresní soud se také dovolával dosavadní judikatury zvláštního senátu, dospěl k závěru, že rozhodovat v předložené věci je v pravomoci soudu ve správním soudnictví.

Při řešení vzniklého sporu o věcnou příslušnost mezi Okresním soudem v Nymburce a Městským soudem v Praze se zvláštní senát řídil především svým vlastním závěrem, který vyslovil v usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, (uveřejněno pod č. 403/2004 Sb. NSS). Z tohoto rozhodnutí plyne, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru nemovitostí do souladu s listinami založenými ve sbírce listin; není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky, a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů. Rozhodování o žalobách brojících proti rozhodnutí o opravě chyb v katastrálním operátu není svěřeno obecným soudům rozhodujícím podle části páté občanského soudního řádu.

Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu ve správním soudnictví. Zvláštní senát dále zrušil výše uvedené usnesení Městského soudu v Praze a rozsudek Nejvyššího správního soudu.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 22. 2. 2006 navrhl, aby soud uložil znalci vypracování znaleckého posudku, který by objasnil sporné skutečnosti a navrhl rovněž provedení výslechu žalovaného.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 11. 2006, č. j. 5 Ca 215/2005 - 113, žalobu zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zmínil § 1 odst. 2 a § 20 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon) a konstatoval, že vedle údajů vyjmenovaných v § 20 tohoto zákona se v katastru nemovitostí evidují další údaje o parcele, mezi něž patří i její výměra. Konstatoval, že není sporu o tom, že žalobce je vlastníkem parcely KN na základě kupní smlouvy ze dne 28. 6. 1993, sporná však je výměra této parcely, přesněji, jaká byla ku dni uzavření předmětné kupní smlouvy. Městský soud zdůraznil, že výměra parcely není přitom údajem, o němž rozhoduje katastrální úřad, jde o údaj, který katastrální úřad pouze eviduje. Byla-li v době uzavření předmětné kupní smlouvy v katastru nemovitostí chybně evidována výměra parcely KN a tato chybná výměra byla uvedena i v kupní smlouvě, neznamená to, že žalobce nabyl parcelu KN o výměře uvedené v kupní smlouvě (pokud tato výměra byla chybná), neboť výměra parcely nepatří mezi závazné údaje katastru nemovitostí. Žalobce mohl na základě kupní smlouvy nabýt parcelu KN pouze o výměře, kterou v okamžiku uzavření kupní smlouvy vlastnil prodávající, danou jejím geometrickým určením předmětného katastrálního řízení, nikoli evidovanou výměrou parcely. K tvrzením žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je pro něj jako pro laika nedostatečné a že toto rozhodnutí představuje významný zásah do jeho vlastnického práva, městský soud uvedl, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno o vlastnictvím právu žalobce, přičemž výměra parcely KN byla vypočtena podle závazného geometrického určení katastrálního území postupem stanoveným právními předpisy. Žalobcem požadované odůvodnění chronologie přechodu vlastnictví i jeho poukaz na rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 3. 1991 se tak městskému soudu jevilo jako nepodstatné pro posouzení skutečné výměry parcely KN. Zmiňoval-li žalobce v podané žalobě, že vlastnické hranice parcely KN odpovídaly geometrickému určení pozemku, činil tak podle Městského soudu v Praze bez jediného argumentu, čím bylo geometrické určení pozemku o této výměře závazně stanoveno. Městský soud vyslovil přesvědčení, že správní orgány obou stupňů naproti tomu jasně uvádějí, čím je vlastnická hranice parcely KN závazně geometricky určena i jakým postupem byl výpočet výměry parcely KN proveden. Poukázal dále na dostatečné odborné vybavení správních orgánů obou stupňů a dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce nevznáší proti postupu katastrálního úřadu při opravě zákresu vlastnické hranice a výpočtu výměry parcely KN žádné námitky, nejsou dány žádné důvody k tomu, aby vyhověl návrhu žalobce, ustanovil znalce z oboru geodézie a kartografie a uložil mu ozřejmit geometrické určení a zákres vlastnické hranice v katastrální mapě a výměru předmětné pozemkové parcely. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu se správním řádem. Konstatoval, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgány postupovaly v součinnosti se žalobcem a daly mu příležitost, aby mohl svá práva a zájmy účinně bránit a aby se mohl vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Soud uzavřel, že proti závěrům správních orgánů obou stupňů ani proti jejich výpočtům žalobce žádné konkrétní námitky, jimiž by vyvracel jejich správnost neuplatňuje.

Ve včas podané kasační stížnosti se žalobce (dále jen „stěžovatel“) dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dál jen „s. ř. s.“), když uvádí, že plně setrvává na svých právních a skutkových tvrzeních obsažených v jeho podáních a procesních úkonech učiněných v rámci správního a soudního

řízení. Stěžovatel spatřuje souvislost mezi parcelou KN o výměře 9975 m², resp. 5710 m² a parcelou PK o výměře 4430 m² a namítá, že žalovaný v této otázce nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatril si potřebné podklady. Stěžovatel má za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkami a tvrzeními. Namítá, že správní orgány obou stupňů nevyhověly jeho žádosti, aby bylo prokázáno postupné dělení předmětného pozemku od počátku jeho existence až po současnost a veškeré s tím související nabývací tituly, které mohou mít jakoukoliv spojitost s pozemkem a jeho údajně chybnou výměrou. Správní orgány obou stupňů nevyhověly ani žádosti stěžovatele o prokázání existence parcely PK, její tehdejší výměry a případné změny a úpravy tohoto pozemku. Žalovaný se spokojil pouze s popsáním aktuálního stavu týkajícího se parcely PK aniž by tento stav jakkoli prověřoval a zjišťoval např. existenci parcely PK v pozemkovém katastru či nabývací tituly k ní. Stejně jako v žalobě stěžovatel poukázal na způsob jakým získal parcelu KN a na to, že první zmínka o parcele PK se objevila až na podzim roku 1996. Podle stěžovatele lze mít důvodné pochybnost o existenci parcely PK, což dovozuje z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13. 5. 1993 na němž není tento pozemek zapsán. Podobně jako v žalobě vytkl stěžovatel žalovanému porušení § 3 odst. 1, 2 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 46 správního řádu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze spatřuje stěžovatel v tom, že soud bez bližšího odůvodnění, v podstatě jen s odkazem na správní spis a tvrzení žalovaného posoudil odbornou otázku souladu postupu správních orgánů obou stupňů s právními předpisy. Stěžovatel se domnívá, že Městský soud v Praze není a ani nemůže být odborně způsobilý posoudit bez opory v příslušných důkazech (především stěžovatelem navrhovaném a Městským soudem v Praze neprovedeném důkazu znaleckým posudkem) věcnou otázku, zda konkrétní postup žalovaného při zjišťování geometrického určení, výměry a zákresu vlastnické hranice pozemku v katastrální mapě byl v souladu s příslušnými právními předpisy či nikoli. Podle názoru stěžovatele se Městský soud v Praze stejně jako žalovaný nevypořádal s jeho námitkami ohledně otázek vzniku, existence a změn parcely KN jako i parcely PK a s nesrovnalostmi s těmito skutečnostmi spojenými. Stěžovatel tak má za to, že rozsudek Městského soudu v Praze je stížen prakticky totožnými nedostatky jako rozhodnutí žalovaného, tedy že se soud nevypořádal s některými klíčovými a stěžovatelem uplatňovanými skutečnostmi a námitkami. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2006, č. j. 5 Ca 215/2005 – 113, zrušil, vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit stěžovateli náklady řízení.

Žalovaný ani zúčastněná osoba se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl

napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K námitce stěžovatele, ve které namítá, že spatřuje souvislost mezi parcelou KN o výměře 9975 m², resp. 5710 m² a parcelou PK o výměře 4430 m² a že žalovaný v této otázce nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si potřebné podklady pokládá Nejvyšší správní soud za potřebné předeslat, že z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel kupní smlouvou ze dne 28. 6. 1993 koupil od prodávajícího BRILIANT - NOVA, a. s., mimo jiné pozemky v katastrálním území Nymburk zapsané na LV 1590, včetně parcely č. 1041/1 k. ú. Nymburk o výměře 9975 m² a pozemky v katastrálním území Vítkovice.

Přípisem ze dne 7. 10. 1996 se na katastrální úřad v Nymburce obrátil Okresní úřad Nymburk s tím, že v souvislosti s majetkoprávním vypořádáním parcel zahrnutých v rámci komplexní bytové výstavby bylo z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 7. 8. 1996 pro LV č. 3409 zjištěno, že v oddílu D je dosud dle původního pozemkového katastru zapsána parcela p. č. 1041/1 o výměře 4430 m² na státní podnik Fruta Mochov, který zanikl ke dni 31. 3. 1991 bez likvidace. Předmětná parcela nebyla obsažena v protokolu o přechodu majetku na nástupnickou organizaci Briliant - Nova a. s. Mochov, která zanikla dne 19. 8. 1994, ani na další obchodní společnosti Briliant Mochov a. s. a Nová Sobotka a. s.

Přípisem ze dne 13. 11. 1996 podalo město Nymburk návrh na zápis pozemkové parcely označené ve zjednodušené evidenci katastru nemovitostí č. 1041/1 o výměře 4430 m² zapsané v katastru nemovitostí na LV č. 2, tedy ve vlastnictví České republiky ve správě Okresního úřadu Nymburk pro město Nymburk, s tím že tato nemovitost přechází podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, kdy město Nymburk s touto parcelou hospodařilo i po 23. 11. 1990 způsobem obdobným právu hospodaření ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. a s tím, že parcela přímo souvisí se zástavbou obecních obytných budov.

Ze zápisu z jednání, které proběhlo dne 22. 5. 2001 na Katastrálním úřadě v Nymburce jehož se za stěžovatele zúčastnili I. K. a JUDr. M. K. vyplývá, že na jednání byla uvedeným zástupcům stěžovatele znovu objasněna problematika opravy chybných údajů katastru nemovitostí a zrekapitulovány kroky, které Katastrální úřad Nymburk ve věci podnikl, mimo jiné, že při digitalizaci soupisu popisných informací v roce 1998 zjistil, že parcela katastru nemovitostí č. 1041/1 k. ú. Nymburk má v katastru nemovitostí chybně uvedenou výměru. S ohledem na nesouhlas stěžovatele s opravou výměry pozemku zahájil katastrální úřad řízení a při přezkoumání stavu věci dále zjistil, že v katastrální mapě je chybně zakreslena vlastnická hranice mezi parcelami č. 1041/1 a 1031/1 k. ú. Nymburk. K chybě zákresu došlo nesprávným vynesemím bodu č. 3 záznamu podrobného měření změn č. 104 do mapy v roce 1975. K chybě ve výměře parcely KN č. 1041/1 došlo při zápisu geometrického plánu č. 244668-001-75 v roce 1975, který byl vyhotoven mimo jiné také pro oddělení části pozemku z parcely PK č. 1041/1, kdy byla zaměřena fyzická hranice v terénu mezi areálem Fruty (tehdejší název státního podniku) a sídlištěm. Při tomto úkonu došlo na tehdejší Středisku geodézie v Nymburce k početným chybám, která měla za následek, že parcela KN č. 1041/1 byla od té doby vedena v evidenci s chybnou (větší) výměrou. Katastrální úřad provedl planimetrický (grafický) výpočet výměry parcely a při přešetřování opravy i výpočet ze souřadnic lomových bodů vlastnické hranické areálu a opravil výměry tak, tak jak je uvedeno v rozhodnutích o opravách. Celý areál stěžovatele má nyní a fyzicky vždy měl výměru tak, jak je uvedeno na aktuálním výpisu z LV. Ze zápisu

dále vyplývá, že katastrální úřad poukázal na skutečnost, že výměra parcely není podle § 20 katastrálního zákona závazný údaj katastru nemovitostí a že Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze několikrát zamítl a vrátil rozhodnutí katastrálního úřadu k novému projednání pro formální chyby rozhodnutí, ne pro chybný věcný obsah rozhodnutí. Katastrální úřad poukázal rovněž na skutečnost, že udržuje dvě evidence nemovitostí - katastr nemovitostí (KN) a bývalý pozemkový katastr (PK) a že na věc je nutné nahlížet jako na dva na sobě nezávislé problémy. Prvním z nich je oprava chybného údaje (výměry) parcely KN č. 1041/1 k. ú. Nymburk a zákresu vlastnické hranice jak bylo popsáno výše. Druhým je to, že při převodu majetku z bývalého vlastníka Fruta Mochov s. p., jehož nástupcem se stala Briliant - Nova a. s. na současného vlastníka, kterým je stěžovatel, došlo podle smlouvy k převodu pouze parcel evidovaných v KN (pozemky v areálu společnosti). Vlivem nedokonalé evidence nemovitostí byl v roce 1993 vydán výpis LV č. 1590 společnosti Fruta Mochov s. p. na kterém nebyla zapsána p. č. 1041/1 evidovaná v PK. Ta byla zapsána do evidence KN až při digitalizaci SPI v roce 1996, a to na původního vlastníka Frutu Mochov s. p. a nebyla tedy podle smlouvy předmětem převodu. Parcela byla po likvidaci společnosti převedena na LV č. 2 - ČR ve správě Okresního úřadu Nymburk a později na LV č. 2835 - Město Nymburk. Obě nabývací listiny byly zástupcům stěžovatele k dispozici. Katastrální úřad zdůraznil, že nerozhoduje o vlastnictví, pouze jej eviduje. V samotném závěru zápisu je uvedeno, že zástupcům vlastníka bylo umožněno nahlédnout do všech výše jmenovaných dokumentů listin a k opravě chybného zákresu vlastnické hranice se nevyjádřili. Zástupci stěžovatele poté odmítli zápis podepsat.

Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na výše uvedené za prokázané, že stěžovatel na základě kupní smlouvy uzavřené s prodávajícím Briliant-Nova, a. s. dne 28. 6. 1993 nabyl pouze parcelu KN (pozemek katastru nemovitostí parcelní číslo 1041/1 v k. ú. Nymburk). Parcelu PK (pozemek parcelní číslo 1041/1 v k. ú. Nymburk vedený ve zjednodušené evidenci) na základě shora uvedené kupní smlouvy nabýt nemohl, neboť tento nebyl evidován na LV prodávajícího v důsledku čehož nebyl uveden ani v kupní smlouvě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že katastrální úřad výše uvedené skutečnosti stěžovateli spolu s tím, jakým způsobem došlo k tomu, že v evidenci katastru nemovitostí byla u parcely KN uvedena nesprávná výměra, osvětlil, stěžovatel je však odmítl akceptovat.

K poukazu stěžovatele na souvislost mezi parcelou KN o výměře 9975 m², resp. 5710 m², a parcelou PK o výměře 4430 m², Nejvyšší správní soud konstatuje, že je zde vskutku možné spatřovat jistou souvislost spočívající v tom, že parcela KN před opravou její výměry v důsledku digitalizace provedené katastrálním úřadem měla přibližně stejnou výměru jako parcela KN po provedené opravě výměry společně s parcelou PK. Tato souvislost však potvrzuje výše uvedený závěr katastrálního úřadu - s kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje - o tom, že parcela PK nebyla v roce 1993 v důsledku nedokonalé evidence nemovitostí zapsána na LV společnosti Fruta Mochov s. p. To však neznamená že by parcela PK v roce 1993 neexistovala. Existenci parcely PK potvrzují výše uvedené přípis Okresního úřadu Nymburk a města Nymburk z roku 1996 a následné úkony katastrálního úřadu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel existenci parcely PK i přes to, že mu byly dobře známy všechny výše uvedené skutečnosti zpochybňoval, obrátil se Nejvyšší správní soud na Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Nymburk se žádostí o zaslání správních spisů týkajících se zápisu parcely PK do katastru nemovitostí v roce 1996. Ze srovnávacího sestavení parcel, které na základě této žádosti Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Nymburk zdejšímu soudu zaslal, jasně vyplývá, že parcela PK byla ke dni 13. 6. 1996 zapsána na LV č. 3409 v té době již zaniklého státního podniku Fruta Mochov. Výše uvedené přípis Okresního úřadu v Nymburce ze dne ze dne 7. 10. 1996 a města Nymburk ze dne 13. 11. 1996 jsou pozdějšího data a pouze reagují na "znovuobjevení" parcely PK v souvislosti s digitalizací prováděnou katastrálním úřadem.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je vysoce pravděpodobné, že k opomenutí existence parcely PK došlo tak, že při zániku státního podniku Fruta Mochov nebyly parcely PK a KN od sebe odlišeny a došlo tak k tomu, že parcela PK nebyla obsažena v protokolu o přechodu ze státního podniku Fruta Mochov, který zanikl ke dni 31. 3. 1991 bez likvidace na nástupnickou organizaci BRILIANT - NOVA, a. s., a tím došlo ke smíšení obou parcel a k tomu, že k výměře parcely KN byla připočtena výměra parcely PK. To však nemění nic na tom, že stěžovatel na základě výše uvedené kupní smlouvy nabyl pouze parcelu KN a nikoli parcelu PK, kterou nabýt nemohl, neboť nebyla v kupní smlouvě v důsledku nepřesné evidence nemovitostí uvedena.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené konstatuje, že stěžovatel parcelu PK, jejíž existence považuje zdejší soud za dostatečně prokázanou, nikdy do svého vlastnictví nezískal a nemůže si na ni činit jakékoli nároky. Požadavek stěžovatele, aby správní orgány prokázaly postupné dělení předmětného pozemku od počátku jeho existence až po současnost a veškeré s tím související nabývací tituly, se tak s ohledem na shora uvedené skutečnosti jeví jako nadbytečný. Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem namítané porušení správního řádu (stěžovatel především namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami a tvrzeními) ze strany správního orgánů, neboť správní orgány se věcí podrobně zabývaly, zajistily si potřebné podklady pro svá rozhodnutí, jejich zjištění mají oporu ve spisovém materiálu, stěžovatele se skutkovými zjištěními řádně a srozumitelně seznámily a daly mu možnost se ke skutkovým zjištěním vyjádřit.

K námitce stěžovatele, v níž se dovolával ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal opodstatněnou ani tuto námitku, neboť v žádném případě nelze o rozsudku Městského soudu v Praze tvrdit, že je nepřezkoumatelný, ať již pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí; musí se přitom jednat o vady, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, a nebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Takovými nedostatky napadený rozsudek netrpí, z rozsudku soudu je zřejmé, že žalobu zamítl podle § 78 odst. s. ř. s. neboť ji neshledal důvodnou. V rozhodnutí Městského soudu v Praze je logicky zdůvodněn závěr, který soud učinil i důvody, o něž své rozhodnutí opřel.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, podle kterého Městský soud v Praze není a ani nemůže být odborně způsobilý posoudit bez opory v příslušných důkazech (stěžovatel navrhuje především důkaz znaleckým posudkem) věcnou otázku, zda konkrétní postup žalovaného při zjišťování geometrického určení, výměry a zákresu vlastnické hranice pozemku v katastrální mapě byl v souladu s příslušnými právními předpisy či nikoli. Správní spis totiž obsahuje listiny (jedná se především o záznamy podrobného měření změn z let 1999 a 2001, výpočet výměr parcel), z nichž jasně vyplývá, jakým způsobem krajský úřad postupoval při výpočtu výměry parcely KN. Z napadeného rozhodnutí městského soudu pak vyplývá, že uvedený soud postup krajského úřadu i žalovaného přezkoumal a dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit ani v tom, že by Městský soud v Praze věc posuzoval bez opory v příslušných důkazech. Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele uzavírá, že se v otázce hodnocení způsobu, jakým katastrální úřad provedl výpočet výměry parcely KN, plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a v podrobnostech na ně odkazuje.

K námitce stěžovatele že se Městský soud v Praze stejně jako žalovaný nevypořádal s jeho námitkami ohledně otázek vzniku, existence a změn parcely KN, jakož i parcely PK a s nesrovnalostmi s těmito skutečnostmi spojenými, Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem správního řízení byla oprava výměry parcely KN a nikoli přezkum vzniku této parcely, její historie a právních úkonů s ní spojených. Soudům ve správním soudnictví ostatně ani nepřísluší posuzovat majetkoprávní úkony, tato pravomoc přísluší civilním soudům. Jak již bylo výše uvedeno, Městský soud v Praze se postupem správních orgánů při opravě výměry parcely KN řádně zabýval a dospěl k závěru, se kterým se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že správní orgány postupovaly správně. Městský soud v Praze se sice mohl zabývat rovněž historií a právními úkony spojenými s parcelou KN a možným vlivem těchto úkonů na výměru parcely KN tak, jak to výše učinil Nejvyšší správní soud, avšak tato otázka nebyla klíčová pro posouzení celé věci. Ostatně pochybnosti stěžovatele byly odstraněny postupem Nejvyššího správního soudu, který si vyžádal zápisy o srovnávacím sestavení parcel z roku 1996.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.). Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu